VERANDER JE LEVEN - VERANDER DE WERELD OM JE HEEN

actief

22e jaargang-nummer 7

SCHATTEN
Hier of daar?

Bak wat brood voor mij
Drie levens gered

De blijmoedige gever
Winst op alle fronten

Actief

Copyright 2020 Actief
Alle rechten voorbehouden

Vertaald door:
Koos en Maria Stenger
Layout en ontwerp:
Koos Stenger en Gentian Suci
Redactie: Ronan Keane

www.actiefonline.org

De Bijbelvertaling is genomen uit Het Boek, Copyright 1988 International Bible Society, tenzij anders wordt vermeld.

Inhoud

3 Als je het mij vraagt
4 Wacht er niet mee
6 Schatten
10 De soort vreugde van Jezus
14 Willie en het akkefietje van 5 minuten
18 Een blijmoedige gever
22 Bak me een brood
25 De lege stoel
26 Voorzien in de behoefte
28 Het penninkske van de weduwe
30 Geven aan anderen

Je hoeft je er niet druk over te maken of je grote aantallen mensen helpt.
Help een persoon tegelijk en begin altijd met de persoon
die het dichtst bij je staat.
Moeder Teresa (1910-1997)

Vernieuwing van de ziel

De eerste miljardair was de industrieel John D. Rockefeller (1839-1937). Hij werd miljonair toen hij nog maar 23 was en tegen de tijd dat hij de 50 bereikt had was hij miljardair. Het is zelfs zo dat hij, met een nettowaarde aan $418 miljard, omgerekend in de dollar van nu, beschouwd wordt als de rijkste Amerikaan aller tijden, en de rijkste man uit de hedendaagse geschiedenis. Toen hij 53 was werd hij echter ziek. Zijn hele lichaam werd gekweld door pijnen en al het haar op zijn gezicht, hoofd en lichaam viel uit. Hij kon letterlijk alles kopen wat zijn hart begeerde, maar hij had zoveel pijn dat hij enkel maar melk en crackers kon eten. Een van zijn partners schreef: “Hij kon niet slapen, wilde niet lachen en er was niets in zijn leven dat nog betekenis voor hem had.” Zijn artsen voorspelden dat hij binnen het jaar dood zou gaan. Tijdens een van zijn slapeloze nachten dacht hij na over zijn leven en alles wat hij bereikt had en het kwam in hem op dat hij geen van zijn successen mee kon nemen naar de volgende wereld.

Hij had altijd al de gewoonte gehad om een gedeelte van zijn inkomen aan goede doelen te doneren, maar nu besloot hij de tijd die hij nog over had te besteden aan het weggeven van het grootste deel van zijn rijkdommen aan ziekenhuizen, scholen en zendingswerk. Op medisch gebied leidde dit werk zelfs tot de ontwikkeling van een vaccin tegen hersenvliesontsteking, de ontwikkeling van penicilline en geneesmiddelen tegen malaria, tbc en difterie. Maar het meest verbazingwekkende aan het verhaal over Rockefeller is, dat toen hij meer begon te geven, zijn gezondheid weer terugkwam. Eerst zag het er naar uit dat hij op 53-jarige leeftijd zou sterven maar in werkelijkheid bleef hij nog leven tot zijn 97ste. Hij was iemand die precies wist hoe hij zijn doel kon bereiken, maar pas toen hij zijn leven begon te wijden aan zijn ware roeping van vriendelijk en vrijgevig zijn, kon hij gelukkig zijn in zijn leven.

Wij hebben dan misschien geen miljarden die we kunnen weggeven aan goede doelen of die we aan nooddruftige mensen kunnen geven, maar we kunnen leren van de lessen van Rockefeller en vrede en vreugde vinden door ons geld en onze tijd te gebruiken om iets voor anderen te betekenen.

De redactie

WACHT ER NIET MEE

Door Sally Garcia

Ik wou dat je mijn vriendin Vanessa eens kon ontmoeten! Zij is het volmaakte voorbeeld van het evangelie op tennisschoenen.

Toen ze voor het eerst naar onze Bijbelstudie kwam, was ze een alleenstaande moeder met drie tienerkinderen en ze had echt wel het een en ander meegemaakt in haar leven. Dat was misschien wel het geheim van die bijzondere uitstraling die ze had; haar aanstekelijke vreugde, schitterende ogen en een gulle lach, meestal om grapjes over zichzelf.

Veel mensen denken dat ze guller zullen worden als ze eenmaal gesetteld zijn en financieel in een stabiele situatie verkeren. We wachten totdat we iets over hebben, maar wanneer gebeurt dat nou? Soms zit ik weleens te dagdromen over alle goede dingen die ik met mijn geld zou doen als ik de loterij zou winnen. Maar bij dagdromen zal het altijd wel blijven, want ik heb niet eens het geld om loten te kopen!

Dus let ik op wat Vanessa doet zodat ik van haar kan leren. Zij wacht niet totdat het op een dag gebeurt, zij bezit zo'n hartelijke soort gulheid die een opgevouwen bankbiljet in iemands hand drukt en er dan ook nog eens een vriendelijk schouderklopje bij geeft.

Zij staat altijd open voor de noden van anderen en probeert te zien op welk gebied ze een zegen kan zijn, of het nu om geld gaat of eten, haar tijd, het bieden van een helpende hand of het aanmoedigen van iemand die het nodig heeft. Vaak komt ze aanzetten met een speciaal cadeautje of iets lekkers waarmee ze wil zeggen: "Ik zie je staan. Ik weet wat je graag wilt hebben. Hier, geniet er maar van."

Een paar jaar geleden begon Vanessa er over te dromen om te verhuizen naar een plek waar haar kinderen meer kansen zouden hebben om te studeren en zich te vestigen. Ik herinner me nog haar eerste piepkleine appartementje dat gemeubileerd was met gedoneerde spullen en hoewel ze graag haar persoonlijke doel met haar gezin wilde bereiken, hielp ze toch nog anderen bij iedere gelegenheid.

Op dat moment leek haar "droom" onbereikbaar, maar stuk voor stuk zijn haar kinderen in staat geweest te studeren en een goede start te krijgen in hun volwassen leven. Terwijl ik over Vanessa nadacht en een verklaring zocht voor het feit dat iemand zijn eigen persoonlijke doelstellingen kon verwezenlijken en tegelijkertijd altijd klaar kon staan om een helpende hand aan anderen te bieden, kwam ik een Bijbelse formule tegen: "Geef en u zult iets terugkrijgen, meer dan overvloedig zult u ervoor terugkrijgen. Met de maat waarmee u meet, zult ook u gemeten worden."

-Lukas 6:38

SCHATTEN

Door Peter Amsterdam

In de tweede helft van het zesde hoofdstuk van Mattheüs, heeft Jezus het over onze relatie tot stoffelijke bezittingen:
"Verzamel op aarde geen kostbaarheden, want die vergaan of worden gestolen. U kunt beter kostbaarheden in de hemel verzamelen, waar ze nooit zullen vergaan of worden gestolen. Want waar u uw kostbaarheden bewaart, daar zal ook uw hart naar uitgaan."1

In het Palestina van de tijd waarin Jezus leefde bewaarden de mensen hun waardevolle bezittingen doorgaans in een bergruimte of een opbergkist in hun huis2 of ze begroeven die onder hun vloer of ergens anders.3 De rijke mensen hadden dure kleding, wat ook een vorm van rijkdom was.
Maar kostbare metalen konden roesten of gestolen worden, mooie kleren konden door motten aangetast worden en graan dat opgeslagen lag in schuren kon door knaagdieren opgevreten worden. Waar het om ging was dat aardse bezittingen tijdelijk zijn en snel konden verdwijnen; ze zijn niet van blijvende aard en we kunnen ze niet meenemen naar het volgende leven.
Dit onderwerp werd ook benadrukt in het Oude Testament:
Doe geen moeite rijk te worden, u kunt uw gaven beter voor iets anders gebruiken.4
Want rijkdom duurt niet eeuwig en aanzien en rijkdom gaan niet vanzelfsprekend over van vader op zoon.5
We moeten wel goed begrijpen wat het precies is dat Jezus hier afkeurt wanneer Hij zegt dat we geen schatten op aarde moeten verzamelen. Laten we eerst eens kijken wat Hij niet afkeurt.
Hij heeft het niet over dingen bezitten. In de Bijbel worden de mieren geprezen om hun ijver, dat ze voedsel voor de winter verzamelen,6 en degenen die niet voor hun gezin zorgen worden berispt.7 Ook wordt er gezegd dat we mogen genieten van de dingen die God geschapen heeft.8 Dus het hebben van bezittingen, voor de toekomst zorgen en genieten van de gaven die God ons geschonken heeft zijn niet de dingen waar Jezus iets op tegen heeft.
Waar doelt Jezus dan precies op hier? John Stott drukt het als volgt uit:
Wat Jezus Zijn volgelingen verbiedt is het egoïstische vergaren van goederen (verzamel niet voor jezelf schatten op aarde); buitensporig luxueus leven; de hardheid van harten die de nood van de minderbedeelden van deze wereld niet voelen; het dwaze denkbeeld dat het leven van een mens bestaat uit de overvloed aan bezittingen en het materialisme dat onze harten aan de aarde bindt.
… Kort gezegd, "schatten verzamelen op aarde" betekent dus niet voorzorgen treffen (verstandig inslaan voor de toekomst), maar begerig zijn

(zoals vrekken die alles voor zichzelf houden en materialisten die altijd maar meer willen). Dat is de echte valstrik waar Jezus het in dit vers over heeft.9

Jezus heeft het over de liefde voor bezittingen en het verzamelen ervan de hoofdmoot maken of beschouwen als je bron van vreugde. Geld is geen kwaad, maar "de liefde voor het geld is de wortel van allerlei kwaad."10

Er zijn een heleboel dingen die prima zijn om na te streven, maar wanneer ze om de verkeerde reden worden nagestreefd komen ze niet meer overeen met de leer van Jezus. Als ze ons weghouden van de waarden van Gods koninkrijk, dan zijn het de verkeerde schatten. Daarom is het belangrijk dat onze schat hemels is en dat we ijverig onze harten en gedachten op dezelfde lijn stellen met de waarden van God. Zoals George Müller eens zei: "het verzamelen van schatten in de hemel zal het hart hemelwaarts trekken."

Paulus schreef ongeveer hetzelfde: Nu u met Christus bent opgestaan uit de dood, moet u zich bezighouden met hemelse zaken. Want Christus zit daar nu op de allerhoogste plaats aan de rechterhand van God. Richt daarom uw gedachten op de dingen van de hemel en niet op die van de aarde.11

Zeg tegen de rijken dat zij niet trots mogen zijn en niet moeten vertrouwen op hun rijkdom, die slechts een twijfelachtige zekerheid geeft, maar dat zij moeten vertrouwen op de levende God, die ons van alles geeft om ervan te genieten. Zeg hun dat zij hun rijkdom moeten gebruiken om er goed mee te doen. Zij moeten rijk zijn in goede werken en met een blij hart geven aan mensen die gebrek lijden, zij moeten altijd klaarstaan om alles wat God hun heeft gegeven met anderen te delen. Door dat te doen, zullen zij voor zichzelf een echte schat voor de toekomst verzekeren, om daarmee het ware leven te verwerven!12

Later ging Jezus verder over het onderwerp van het dienen van twee meesters: U kunt niet twee heren dienen. Want u zult de ene haten en de andere liefhebben, of omgekeerd. Zo kunt u ook niet God dienen en tegelijk uw hart op het geld zetten.13

Het Griekse woord dat vertaald wordt als geld is mamōnas, dat op verschillende manieren vertaald wordt door mammon, geld of rijkdom. Jezus zegt dat onze liefde, loyaliteit en toewijding voor God moeten zijn boven onze materiële zaken. Wij moeten ons vertrouwen op God stellen; niet in financiën, bezittingen of andere materiële aangelegenheden. Er is op zich niets verkeerd aan geld, maar het is verkeerd om het de macht over je te laten hebben en er knecht van te zijn.

1.Mattheüs 6:19-21
2. Zie Mattheüs 13:52
3. Zie Mattheüs 13:44
4. Spreuken 23:4-5
5. Spreuken 27:24
6. Zie Spreuken 6:6-8
7. Zie 1 Timotheüs 5:8
8. Zie Prediker 3:13; 1 Timotheüs 4:4
9. Stott, The Message of the Sermon on the Mount
10. 1 Timotheüs 6:10
11. Colossenzen 3:1-2
12. 1 Timotheüs 6:17-19
13. Mattheüs 6:24

De soort vreugde van Jezus

Door Amy Joy

Op een heel koude, sombere ochtend werd ik wakker en kwam tot de ontdekking dat ik me verslapen had. Ik foeterde mezelf uit, stond toen op en begon me met een suf hoofd aan te kleden.

Toen herinnerde ik me weer wat er die dag op het programma stond! We hadden iets georganiseerd ter ere van Vrouwendag. Het begon heel vroeg en ik moest er naar toe! Ons zendingsgroepje had een paar erevieringen georganiseerd van vrouwen in Zuid-Afrika en vandaag waren we verondersteld naar een centrum te gaan voor moeders in crisissituaties. We zouden een ochtendthee met hen houden waarvoor we allerlei lekkere dingen

> Geluk is als jam;
> als je hem uitsmeert krijg je er
> onwillekeurig wat van
> op je vingers.

hadden ingeslagen, waaronder een worteltaart, kleine Zwitserse broodjes en een zak met geschenken zoals verzorgingsartikelen en make-up.

Mijn vingers bewogen moeizaam vanwege de kou terwijl ik met mijn haar worstelde om het in orde te brengen. Ik had het te koud om een bijzondere haarstijl te bedenken. Ik haalde mijn haar bijeen en zocht naar een elastiekje om er een paardenstaart van te maken maar ik kon er geen vinden. Ik keek mijn spiegelbeeld afkeurend aan en stelde me tenslotte tevreden met het enige rekbare ding dat ik te pakken kon krijgen; een veel te grote vreemd gekleurde haarband. Tandenknarsend van frustratie over het verloop van de dag liep ik de gemeenschappelijke ruimte van ons huis binnen en ontdekte tot mijn schrik dat ook daar alles in wanorde verliep.

Michaëla probeerde pasteitjes op te warmen die we zouden uitdelen en de oven werd niet snel genoeg warm. Stefanie laadde van alles en nog wat in de auto en ze hadden allebei op mij gewacht, waardoor ik me nog slechter voelde over mijn late start.

Uiteindelijk slaagden we er allemaal in, de auto in te stappen en weg te rijden. We waren gestrest en het grootste deel van de rit

verliep in een geïrriteerde stilte, met uitzondering van een paar snauwen en grauwen die van mij afkomstig waren. Ik begon me af te vragen of ik er eigenlijk wel heen moest aangezien ik vond dat Stefanie en Michaëla het zelf heel goed hadden afgekund.
Toen we naar binnen liepen en met het opstellen van de tafel begonnen, kwamen de vrouwen binnen en gingen zitten. Een van hen had enkel een T-shirt aan en hield een dun dekentje over haar benen en schouders. “Ze heeft het waarschijnlijk nog kouder dan ik,” realiseerde ik me.

Michaëla begon met het stellen van vragen en probeerde het ijs te breken en hen uit hun schulp te trekken. Ik maakte een grapje en daar moesten ze allemaal om lachen. Mijn partners keken me opgelucht aan en ook wel wat verbaasd, omdat ik onderweg zo chagrijnig was geweest.

Toen we wat verder praatten vergat ik hoe koud het was in die ruimte en hoe moe ik me had gevoeld. Ik vond het fijn dat ik iets kon doen om de vreugde te verhogen.

Een van de stillere meisjes begon over voetballen te praten en het nieuws over een transfer die onlangs was gedaan met een speler. Omdat ik een broer heb die heel begaan is met voetbal wist ik wel waar ze het over had en ze vond het heel fijn om er met iemand anders over te praten, aangezien de andere vrouwen in het centrum niet veel interesse in voetbal hadden.

Toen het tijd was om weer te vertrekken hadden we allemaal een glimlach op het gezicht en waren we in een goede bui. Wat was er veranderd? De terugweg was precies hetzelfde als de heenweg; we hadden het net zo koud (eigenlijk nog kouder) en de zon scheen recht in onze ogen. Maar we waren blij. Het was een overlopende blijdschap die niet te stuiten was. We waren ergens heen geweest, hadden de mensen blij gemaakt en hen laten weten dat iemand om hen gaf, en we werden er zelf nog het meest door gezegend.

Er wordt wel gezegd: “Geluk is als jam; als je hem uitsmeert krijg je er onwillekeurig wat van op je vingers.” Ik denk dat dit die dag ook het geval was. We gingen er op uit, ondanks de kou en onze chagrijnige buien en besloten dat dit precies was wat Jezus van ons vroeg: wat liefde en vreugde brengen aan mensen die het minder goed hadden dan wij. Eerlijk gezegd schijnt het dat wij degenen waren die er het meest profijt van hadden gehad.

Het soort vreugde van Jezus is niet het soort dat je verspreidt als je er zelf zin in hebt, maar het is iets dat je geeft wanneer je ziet dat iemand een nood heeft, ook al voel je je er zelf niet prettig bij. Zijn vreugde is aanstekelijk en als je haar geeft word je er bijna net zo blij van als wanneer je haar ontvangt.
Het mooie aan het verspreiden van de soort vreugde van Jezus is dat we haar overal aan iedereen kunnen geven; het is zelfs iets dat we moeten doen. “Als je liefde geeft, zul je liefde ontvangen en dat maakt dat iedereen genoeg heeft.” Dat is iets uit een oud liedje dat we vroeger zongen.

Zo is het ook met vreugde. Als wij die uitstrooien strooit God er meer bij en zij raakt nooit ofte nimmer op.
Laten we dus een beetje van dat soort liefde van Jezus geven en zien hoe het ons deel van de wereld verandert.

> De manier waarop je mensen behandelt die niet in de positie verkeren om jou te helpen, je verder te brengen of je tot nut te zijn, laat zien hoe je hart er van van binnen uitziet.
>
> Mandy Hall

WILLIE EN HET AKKEFIETJE VAN VIJF MINUTEN

Door Iris Richard

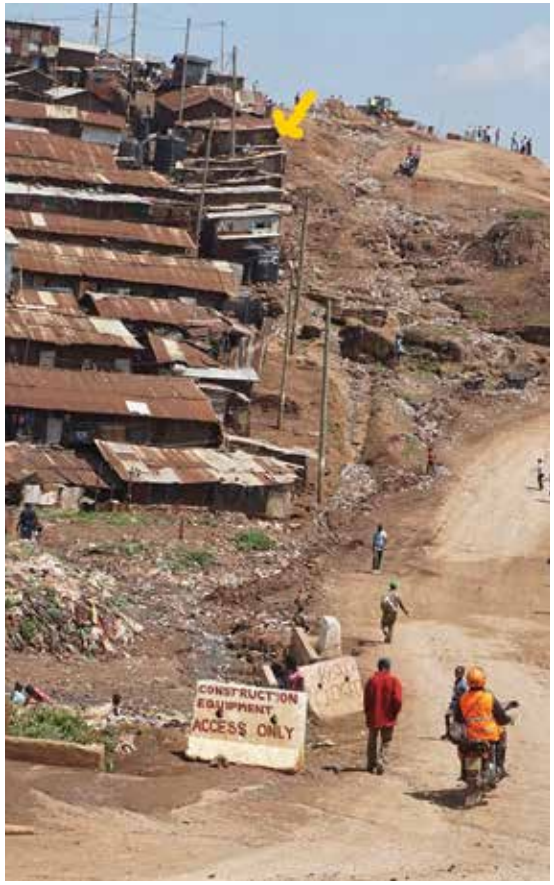

We hadden juist een heleboel voedselpakketten van tien kilo per stuk uitgedeeld aan arme mensen, die weduwe of weduwnaar waren geworden of gehandicapt waren. Ze hadden zich allemaal verzameld in een zaaltje aan de rand van een van de grootste sloppenwijken van Oost-Afrika.

Nu het project ten einde was draaide ik me opgelucht om en wilde ik weggaan, toen mijn collega Sally het laatste pakket omhoog hield en zei: "Voordat we er mee kappen voor vandaag, laten we dit nog even bij Willie bezorgen. Hij woont op de heuvel een eindje verderop. Hij kan hier zelf niet helemaal heen lopen."

Ik was moe en bezweet en mijn rug deed pijn. "Op de heuvel" klonk eenvoudig, maar na de regenval was het pad naar de sloppenwijk modderig en we moesten over stenen en vuilnishopen heen klimmen om bij zijn hutje te komen.

Ik stond al op het punt om dit werkje tot een later tijdstip uit te stellen toen ik me opeens mijn voornemen herinnerde, dat ging over kleine akkefietjes. Ik had er iets over gelezen op het internet: "Wil je de wereld verbeteren? … Dat kun je al doen door kleine dingen voor mensen te doen die niet meer tijd in beslag nemen dan vijf minuten. Wat zijn vijf minuten van je dag, om iets voor een ander te doen waar hij of zij door geholpen wordt …Het kost jou niet veel, maar het kan in het leven van een ander een groot verschil maken.

Adam Grant, hoogleraar aan de Wharton School aan de Universiteit van Pennsylvania is nog zo'n voorstander van zulke vijf minuten durende werkjes. Hij heeft een verfrissende opvatting over leven en succes die je niet zo snel zou verwachten van een hoogleraar aan een bedrijfsschool.
Zijn werk is gericht op het leren hoe je een "gever" kunt zijn, waarmee bedoeld wordt, hulp bieden aan je collega's, waarmee je uiteindelijk meer succes en aanzien zult oogsten dan met "nemen."
Hij heeft zelfs een volledig boek over het onderwerp geschreven. Tijdens zijn onderzoek over goed presterende verkoopmensen heeft hij bijvoorbeeld ontdekt dat zij meestal "ongewoon hoog scoren in het verlangen om een hulp te zijn voor anderen."
Vrijgevigheid op het werk is een heel leuk idee, maar een van de bezwaren die mensen daar doorgaans over maken is: wie heeft daar nu de tijd voor? Grant legt uit dat niet iedere daad van geven zoveel tijd hoeft te kosten.

Toen ik er over nadacht zag ik ook dat, naast het verspreiden van vreugde, vrijgevigheid ons helpt om een beter gevoel over onszelf te krijgen en ons leven weer meer zin geeft.
Sommige mensen zeggen zelfs dat je leven erdoor verlengd wordt.
In geven ligt de bekende waarheid besloten: "Geef en u zult iets terugkrijgen, meer dan overvloedig zult u ervoor

terugkrijgen. Met de maat waarmee u meet, zult ook u gemeten worden."1

Terug naar Willie. We zijn de heuvel opgegaan en toen we zijn kleine hutje binnengingen wist ik dat het de moeite waard was geweest. Daar zat hij, op een gammel bed, dat zijn enige meubelstuk was nadat al zijn spulletjes waren weggespoeld tijdens de meest recente overstroming van de vuile rivier die door de sloppenwijk stroomt. Ze hadden hem uit het water gehaald en hem naar een kamertje boven op de heuvel gebracht.

We kregen te horen dat Willie vroeger caddie bij een plaatselijke golfclub was geweest. Op weg naar zijn werk was hij aangereden door een auto. Dat ongeluk had hem zijn been gekost. De bestuurder was weggereden, en werd later gearresteerd maar het bleek dat hij geen verzekering had en Willie niet schadeloos kon stellen na het ongeluk.

Nu hij gehandicapt was verloor Willie zijn baan. Hij is niet meer in staat zijn huur te betalen en is bang dat hij uit zijn hutje wordt gezet. Hij droomt ervan een zaakje te beginnen met een kraampje dat hij voor zijn hut wil zetten, waar hij schoonmaakmiddelen wil gaan verkopen aan mensen uit zijn dorpje of aan voorbijgangers, maar hij heeft het geld niet voor investering in de producten.

Willie ontving zijn pakket met een grote glimlach op zijn gezicht. "God heeft jullie gezonden!" zei hij en er biggelde een traan langs zijn wang.

Dit akkefietje duurde iets langer dan vijf minuten, maar het maakte een enorm verschil in het leven van deze man omdat er niet alleen in zijn directe behoefte werd voorzien, maar er ook een deur voor Willie werd geopend:

Door dit bezoekje waren we in staat andere mensen te vinden die erin geïnteresseerd waren hem te helpen. Tot nu toe hebben we drie maanden huur bijeen kunnen brengen en elke maand wordt er een voedselpakket bij hem afgeleverd.

"Jullie hebben me weer hoop gegeven en een doel in mijn leven," zei Willie toen er gedoneerde artikelen voor zijn kleine kraampje aan zijn deur werden afgeleverd door mensen die hem het beste wensten!

Je weet van tevoren nooit wat voor grote dingen in gang kunnen worden gezet met een vijf minuten durend akkefietje op een doodgewone dag, op je werk of terwijl we op weg zijn.

Het ware doel van het leven is niet gelukkig te zijn, het is nuttig te zijn, eervol, medelevend, het moet een verschil maken dat je geleefd hebt en goed geleefd hebt.
-Ralph Waldo Emerson (1803-1882)

Iemand die de lasten van een ander verlicht kan nooit nutteloos zijn.
-Charles Dickens (1812-1870)

DE BLIJMOEDIGE GEVER

Door Mara Hodler

Het was echt weer zo'n drukke ochtend. We waren allemaal aan het rondrennen om ons klaar te maken voor de dag; de kinderen moesten naar school, het ontbijt moest op tijd op tafel, er moest worden opgeruimd en terwijl ik me probeerde op te maken was ik ook bezig om het avondeten in de slowkooker te zetten. Wat je noemt, een goed begin van de dag.

In al die drukte probeerde onze jongste om melk voor zichzelf in te schenken maar dat ging haar niet zo best af, dus vroeg ik haar oudere zusje om te helpen. Om de een of andere reden had zij daar niet zoveel zin in. Ze trok een raar gezicht, pakte de beker, schonk hem haastig vol en zette die met een klap weer op tafel.

Dit lokte een reactie uit van het jongere zusje, waardoor een kibbelpartij ontstond. Dat konden we er niet ook nog bij hebben en ik begon mijn geduld te verliezen. Gelukkig hield ik me in en slaagde ik er nog net in dit moment te gebruiken om hen iets te leren. "Schatje," zei ik, "Heb je er weleens bij stilgestaan dat er een verschil is tussen geven en blijmoedig geven?" Dat bleek een geheel nieuwe gedachte voor haar te zijn.

Toegegeven, het was die morgen een chaos bij ons, maar opeens realiseerden we ons allemaal dat we met een blijmoedige houding met aandacht voor anderen heel wat meer bereiken dan wanneer we koppig blijven volharden in een poging om onze eigen zaakjes voorop te stellen.

Toen moest ik ook weer denken aan een oud verhaal dat ik eens had gehoord over een rijke, doch gierige man. Hij hoorde niet graag over de financiële noden in zijn dorpje, en als hij iets gaf deed

hij het alleen maar uit plicht.
Op een zondagochtend ging hij naar de kerk en toen de collecteschaal rondging stak hij zijn hand in zijn geldbuidel, viste naar het kleinste muntje dat hij te pakken kon krijgen en gooide het op de schaal. Maar terwijl hij het uit zijn vingers zag vallen realiseerde hij zich tot zijn grote afgrijzen dat het een gouden muntje was.
Hij stak zijn hand uit om het muntje terug te pakken, maar de koster legde zijn hand over de collecteschaal en zei: "Nee, dat gaat niet meneer, eens gegeven blijft gegeven!"
De rijke man troostte zichzelf hardop met de woorden: "Dan krijg ik er tenminste nog de eer voor in de hemel!"
"Nee meneer, dat krijgt u niet," antwoordde de koster gevat. "U krijgt enkel de eer voor wat u had willen geven!"
Er staat in de Bijbel: "God heeft de blijmoedige gever lief!"1 Ik geloof dat Hij het op prijs stelt dat wij elkaar helpen met liefde en goede daden want zo behandelt Hij ons ook. Maar waarom zouden we eigenlijk blij zijn als we iets aan iemand geven of iemand ergens mee helpen? Is het niet moeilijk om te geven, zelfs als het alleen maar om een beker melk gaat? Wat zou je kunnen helpen om dat met een blij gezicht te doen?
Jezus verklaarde dat op deze manier: "Toen u dit voor één van mijn minste broeders hebt gedaan, deed u het voor Mij."2 Door anderen te dienen zijn we kanalen voor de liefde die God niet persoonlijk kan geven, en dan is het alsof we zulke goede dingen voor Jezus Zelf doen. Dat is niet altijd makkelijk te onthouden als je de dag door gaat. Soms wil ik het me niet eens herinneren!
Ik word niet graag gestoord als ik het druk heb. Waarschijnlijk vond mijn dochter het ook niet leuk om gestoord te worden omdat ze melk moest inschenken voor haar kleine zusje. Maar toch deed ze het, dus waarom zou ze het dan voor hetzelfde geld niet blijmoedig doen? Op die manier zegen je niet alleen een ander, maar zegen je jezelf er ook mee. Als we ons er op toeleggen blijmoedig dingen voor anderen te doen, kunnen we ook een verandering in onszelf gaan zien. Dan hindert het niet zo erg wanneer we onze dag moeten onderbreken om iemand anders ergens mee te helpen.
Misschien gaan we zelfs meer van onszelf houden als we blijmoediger en guller worden. Ik moet zelf erkennen dat mijn wereld voor me open gaat als ik deze blijmoedige houding aanneem. Mijn kinderen reageren beter op mij en op elkaar, onze vrienden vinden het leuker om ons op te zoeken, mijn man is gezelliger in de omgang; kortom, dan gaat alles beter.

Sommige mensen geloven dat enkel een grote macht het kwaad onder de duim kan houden. Maar zo heb ik dat nooit ervaren. Mijn ervaring is, dat de kleine dingen, de alledaagse daden van gewone mensen de duisternis op een afstand kunnen houden. Eenvoudige daden van vriendelijkheid en liefde. -Gandalf in The Hobbit: An unexpected Journey (Warner Bros., 2012)

Door naar de aarde te komen als een menselijk wezen en voor ons te leven en te sterven, maakte Jezus het ons mogelijk de grootste schat aller tijden te ontvangen: eeuwig leven. Hij biedt iedereen die Hem in zijn leven wil ontvangen dit geschenk aan. Hij zegt: "Luister, Ik sta voor de deur en klop. Als iemand Mij hoort en de deur opendoet, zal Ik bij hem binnenkomen. Dan zullen wij samen eten, hij met Mij en Ik met hem."-Openbaring 3:20 Je kunt Hem nu ontvangen door het volgende gebed te bidden:

Lieve Jezus, dank U dat U Uw leven voor mij gegeven heeft. Vergeef me alstublieft de foute dingen die ik gedaan heb, kom in mijn hart, en geef me Uw geschenk van eeuwig leven. Leer mij meer over Uw liefde, en vul me met Uw vreugde en Heilige Geest. Amen.

BAK ME EEN BROOD

Dit verhaal speelt in Israël rond 850 v. Chr.1 Het was een droevige, moeilijke tijd voor een land dat moest lijden onder de regering van een van de verschrikkelijkste koningen die het ooit had gehad. Ahab had de heidengod Baal van zijn vrouw Jezebel aangenomen en tijdens hun regering werden de profeten van de ware God een voor een geëxecuteerd.

God zond Zijn profeet Elia naar koning Ahab met een dreigende boodschap: “Zo zeker als de Here de God van Israël, leeft—de God die ik vereer en dien—zal enkele jaren lang geen dauw of regen vallen, totdat ik het weer aankondig.”

Nadat hij deze waarschuwing had doorgegeven vluchtte Elia de wildernis in. God leidde hem naar een verlaten kloof waar een stroompje doorheen liep waar hij uit kon drinken en Hij beval de raven om hem elke dag stukjes brood en vlees te brengen.

En precies volgens de voorspelling die Elia had gedaan viel er geen druppel regen. De zinderende maanden gingen langzaam voorbij, de verschroeiende zon eiste zijn tol van de gebarsten aarde van Israël. De oogst mislukte, de watervoorzieningen droogden op en er kwam een zware hongersnood.

Tenslotte droogde de waterbron van Elia, de beek Krith, ook volledig uit. Maar God was getrouw en precies op de dag dat de beek opdroogde zei Hij tegen Elia: “Ga naar het dorp Sarfath, vlakbij Sidon. Daar woont een weduwe die u zal verzorgen. Ik heb haar daarvoor opdracht gegeven.”

Sarfath lag meer dan 160 km verderop vanaf de beek Krith en Elia moest die gevaarlijke reis te voet afleggen. Na dagenlang door woestijnvlakten en rotsige heuvels en steile bergpaden te hebben gesjokt kwam hij tenslotte in Sarfath aan, een kustplaats in het tegenwoordige Libanon.

Vermoeid en heet, overdekt met stof was hij, toen hij een vrouw zag die hout aan het sprokkelen was bij de stadspoort. “Water!” riep hij haar toe. “Breng me alsjeblieft wat water!”

De vrouw had medelijden met de vermoeide vreemdeling en stond op om hem wat water te brengen. Toen riep hij haar nogmaals toe: “En breng me alsjeblieft ook iets te eten!”

Maar zij zei: “Ik zweer bij de HERE, uw God, dat ik geen kruimeltje brood in huis heb. Alles wat ik nog heb, is een handvol meel en een klein bodempje olie. Ik heb net wat hout gesprokkeld om voor de laatste keer een maaltijd te kunnen maken. Daarna zullen mijn zoon en ik sterven van de honger.”

Elia begreep toen dat deze vrouw de weduwe was over wie God had gesproken en had beloofd dat zij voor hem zou zorgen, dus zei hij stoutmoedig: “Wees maar niet bang. Maak die laatste maaltijd van u maar klaar, maar bak eerst wat brood voor mij. Daarna kunt u voor u en uw zoon wat klaarmaken.” Toen profeteerde hij: “De Here, de God van Israël, zegt namelijk dat altijd voldoende meel in de pot en olie in uw kruik zal zijn tot het moment dat de Here weer regen laat vallen.”

De vrouw moet wel verbaasd zijn geweest over deze buitengewone verkondiging! Ze zal wel gedacht hebben: “Ik heb hem net verteld dat ik zo arm ben en dat ik wat hout aan het verzamelen ben om een laatste maaltijd klaar te maken voor mijn zoon en mij, en dat we daarna zullen sterven van de honger, en dan vraagt hij me warempel om eerst voor hem een stuk brood te bakken!”

Maar omdat Elia tot haar sprak in de naam van de Heer, wist ze dat hij een man van God was en geloofde ze hem. Ze rende naar huis en schraapte het laatste beetje meel bijeen dat ze nog had op de bodem

van de aarden pot. Toen keerde ze haar oliekruik ondersteboven en liet er de laatste druppels olie uit lopen. Toen het broodje klaar was, bracht ze het naar Elia.

Stel je zo'n weduwe eens voor terwijl ze de keuken aan het opruimen is, naar de lege oliekruik gaat om hem terug te zetten en dan merkt dat hij veel zwaarder is dan daarvoor. Ze probeert er iets uit te schenken en ziet dan dat hij tot bovenaan toe gevuld is met verse olie! Ze zet de kruik weer neer, rent naar de bak waar ze altijd haar meel bewaart en slaakt een kreet van verrassing als ze het deksel optilt. In plaats van de lege, stoffige bak die ze een paar minuten daarvoor nog gezien had, staat er nu een bak die tot de rand gevuld is met vers meel.

Er is een wonder gebeurd! Haar hart loopt over van dankbaarheid aan God voor zo'n geweldige manifestatie van Zijn zegen. En, zoals Elia voorspeld had, de bak met meel raakte niet leeg en de oliekruik droogde niet op, de gehele duur van de droogte.

Zo werkt God altijd: Je kunt nooit meer weggeven dan Hij je kan teruggeven! Hij geeft je altijd veel meer terug dan je Hem geeft. De meeste mensen denken: "Als ik meer heb dan ik voor mezelf nodig heb, dan ga ik misschien iets aan anderen geven en zal ik de armen helpen en Gods werk ondersteunen."
Maar God zegt: "Geef wat je hebt en vertrouw erop dat Ik je meer zal geven."

1. Uit 1 Koningen 17

De lege stoel

Auteur onbekend

Er bestaat een verhaal over een oude, zieke man in Schotland die bezoek kreeg van de dominee. Toen de dominee bij het bed van de zieke man was aangeschoven viel zijn blik op een stoel aan de andere kant van het ziekbed. Waarschijnlijk was er zojuist een andere bezoeker vertrokken. "Nou Donald," zei de dominee, "Ik zie dat je weleens meer bezoek krijgt! Dat vind ik heel fijn voor je!" De oude man keek verbaasd op, maar toen de dominee naar de lege stoel wees verscheen er een glimlach rond zijn mond. "Ja, de stoel!" zei de zieke zwakjes. "Ik zal je vertellen over mijn stoel. Jaren geleden kon ik niet bidden. Ik wist gewoon niet hoe het moest. Ik probeerde het wel, maar ik had niet het gevoel dat ik iets bereikte. Soms viel ik zelfs in slaap terwijl ik bad. En als ik al wakker bleef kon ik mijn gedachten niet in bedwang houden. Ik maakte me er zoveel zorgen over dat ik de dominee van die tijd er over aansprak. Die zei dat ik niet altijd op mijn knieën hoefde te bidden. 'Ga gewoon op een stoel zitten,' zei hij. 'Dan zet je een andere stoel tegenover je en stel je je voor dat Jezus daar zit. Dan praat je gewoon met Hem, net zoals je met een vriend zou doen.' De zieke vervolgde: "Dat heb ik gedaan. Daarom staat die stoel daar."

Een week later bracht de dochter van de oude man het nieuws dat haar vader gestorven was. Ze werd door de huishoudster de studeerkamer binnen gelaten en toen de dominee binnenkwam kon ze zich niet meer inhouden. "Vader is vannacht gestorven," snikte ze, "Ik had er geen idee van dat hij zo snel zou gaan. Hij lag zo lekker te slapen dus toen ben ik zelf ook even een paar uur gaan liggen, maar toen ik weer terugkwam was hij gestorven. Hij had niet meer bewogen sinds de laatste keer dat ik hem zag, alleen zijn hand lag anders. Die lag uitgestrekt op de lege stoel naast zijn bed. Begrijpt u daar wat van?" "Ja," zei de dominee, "Dat begrijp ik heel goed."

<< >>

IN DE BEHOEFTE VOORZIEN

Door Curtis Peter van Gorder

Er was eens een echtpaar; Ted en Dorothy heetten ze. In 1931 kochten zij een drogisterij op in een klein plaatsje in het westen van de Verenigde Staten.

In die tijd was een drogisterij meer een soort levensmiddelenzaak en er werden allerlei drankjes en andere producten verkocht, dus zat het vol met mogelijkheden.

Helaas woonden er slechts 326 mensen in het plaatsje en die waren allemaal arm. De zaken gingen dus slecht en ze verdienden maar nauwelijks genoeg om het hoofd boven water te houden. Maar zij hadden de overtuiging dat ze een roeping hadden: ze sloten vriendschap met de mensen, ze boden medische verzorging en hadden het gevoel dat ze een deel werden van de gemeenschap.
Ze namen zich voor om het vijf jaar te blijven proberen en als de winkel tegen die tijd geen succes was geworden zouden ze iets anders gaan doen. Op een middag, toen de vijf jaren bijna om waren, probeerde Dorothy wanhopig om haar dochtertje een middagslaapje te laten doen, wat haast onmogelijk leek vanwege het drukke verkeer dat langs raasde.
Op dat moment kreeg ze een idee: Wat hebben die automobilisten nodig? Ze zullen het wel warm hebben en dorstig zijn, dus zouden we misschien een bord kunnen ophangen waarmee we hen gratis ijskoud water aanbieden?
Ze probeerden het idee uit en tot hun verbazing werkte het ook nog! De mensen kwamen ijskoud water drinken maar kochten tegelijkertijd dingen die ze nodig hadden, nu ze er toch waren.
Ted zei: “Sinds die dag hebben we niet meer zonder klanten gezeten. De zomer daarop moesten we acht winkelmeisjes aannemen om ons te helpen en een paar jaar later kwamen er op warme zomerdagen wel 20.000 mensen binnen.”

Uit deze schamele pogingen is de zaak uitgegroeid tot een toeristenattractie, met een hotel, een kapel voor reizigers, een kunstgalerie, liveoptredens, een dinosaurus van wel haast 25 meter hoog en nog veel meer. De afgelopen jaren werden er bij Wall Drug meer dan 10 miljoen dollar aan inkomsten binnengehaald en kwamen er twee miljoen bezoekers, naar dat afgelegen plaatsje dat nog steeds niet meer dan 800 inwoners telt.
De gouverneur van de staat had het volgende te zeggen over het succes van Ted: “Hij is iemand die zag dat gratis ijswater in een dorre woestijn in een afgelegen gebied ongelooflijk veel vrucht kan afwerpen.”
Hun zoon heeft de zaak overgenomen en door de jaren heen heeft de winkel voor uitdagingen gestaan, maar ze hebben ieder probleem aangepakt met diezelfde geest van creativiteit en gastvrijheid die het bedrijfje aanvankelijk tot een succes hebben gemaakt.

En gratis ijswater geven ze ook nog altijd, want de mensen krijgen nog steeds dorst.

HET PENNINKSKE VAN DE WEDUWE

Eens waren Jezus en Zijn discipelen naar de mensen aan het kijken die hun gaven in het offerblok stopten. Er kwam een rijke man aan die met veel poeha een groot bedrag in de geldkist stopte.
Daarna kwam er een weduwe.
Ze gooide snel twee armzalige geldstukjes in de kist, die in waarde niet veel voorstelden. De discipelen sputterden tegen elkaar over de armzalige offergave die ze had gedaan, maar tot hun verbazing zei Jezus dat zij meer had gegeven dan alle anderen. Zij had namelijk alles gegeven wat ze had.1
Als ik mezelf in de plaats van de weduwe indenk geloof ik niet dat ze erg trots was op haar offerande. Ze wist wat je wel of niet kon kopen met slechts een paar van die muntjes maar ze maakte zichzelf niet wijs dat het te weinig was om een verschil te kunnen maken. Er staat verder niets over deze weduwe in de Bijbel, maar ik geloof oprecht dat ze meer zou hebben gegeven als ze meer geld had gehad.
Zo werkt dat met een vrijgevig leven; je kunt altijd vragen: “Wat kan ik geven of delen? Wat bezit ik, dat iemand anders nodig heeft?”
Als ik om me heen kijk zie ik dat de nood heel groot is. Er zijn ontzettend veel goede mensen en organisaties die dringend hulp en geld nodig hebben om hun missie voort te zetten. Hoe kan ik precies weten wie de moeite van het geven waard is en hoe eerlijk en effectief ze zijn of niet zijn? Om je eerlijk de waarheid te zeggen zou ik het liefste al die verzoeken negeren en dan maar niemand iets geven.
In plaats van smoesjes te verzinnen om niets te geven vond ik het handig om een plan op te stellen waardoor we regelmatig iets kunnen geven aan anderen. We hebben een paar doelen vastgesteld waar we elke maand iets naar sturen. Zo hoeven we er niet telkens weer over na te denken, maar we kunnen natuurlijk op zoveel andere manieren geven. We kunnen van onze tijd geven door hulp te bieden bij projecten, scholen of kerken, met een etentje, of iemand helpen in de buurt. Vaak zijn het maar kleine dingen, maar ze kunnen een groot verschil maken. Maar het idee is eigenlijk dat we moeten leren om een oog te hebben voor de nood van anderen. Als je gewend bent om regelmatig te geven zul je ook de mogelijkheden vanzelf zien.

Het is niet verkeerd om iets extra’s te offeren, ook wanneer het je niet goed uitkomt, zoals het geval was met de weduwe. Of je nu geeft uit je overvloed of uit het beetje dat je hebt, er is altijd wel iets dat je kunt geven. Het doet jezelf goed en het is goed voor anderen.

1. Zie Lukas 21:1–4.

GEVEN AAN ANDEREN

Grijp nieuwe mogelijkheden aan om te kunnen geven. Probeer iedere dag iets te geven; of het nu een glimlach is, een compliment, je tijd, een luisterend oor, een lekkere maaltijd, of iets dat je niet echt nodig hebt.

Stel je niet tevreden met de dingen die je gisteren gegeven hebt. Je kunt elke dag zien als een nieuwe kans om zoveel te geven als je kunt.

Zelfs hele kleine daden van vriendelijkheid en zorgzaamheid kunnen een heleboel doen om Mijn liefde aan anderen te tonen. Zet een extra stap en laat het zonnetje schijnen in de levens van de mensen die je vandaag ontmoet. De liefde die je geeft is nooit tevergeefs. Iedere kleine daad maakt een verschil, dus laat Mij door je heen werken bij het delen van Mijn liefde met anderen.

Schenk Mijn liefde uit; geef haar gul aan de mensen om je heen. Geef haar door, moedig anderen aan en help op wat voor manier dan ook. Wees Mijn liefde voor anderen. Iedereen is bijzonder in Mijn ogen en je kunt hen helpen Mijn liefde te ervaren.